

Húsvét, az újjászületés öröme

A keresztény különösből – legyen – emberi általános!

A keresztségben újjászületett ember, nem máig régi, s mától új, mert a Tökéleteshez mérve mindig régi, s mivel szándékában „leküzdí” tegnapi önmagát, és ma újra születik, ezért mindig új is. A keresztény ember lényege szerint „folyton születik”.

Kereszténysége, a visszaesés kísértése miatti fenyegetettség és öröklétének vonzása miatti ujjongás közötti feszültség. Vonzásban és taszításban él, mert erők hatnak rá. Életének természetfölötti biztonsága, emberségének természetes nehézkedése van.

A választó vonal a régi és új keresztény között nem időbeli, hanem minőségi: A jót el kell hagynia a jobbért.

Az „új ember” a változni akaró ember. A változás fájdalommal jár. Számolunk-e azzal, hogy az Evangélium akkor is rólunk szól, amikor megfedd, elmarasztal, elítél, és félelemmel tölt el bennünket Jézus jósága is, mert ez a jóság parttalan. Mert a jézusi szabadság ára a szenvedés; mert magatartásunk nem ellenkezhet azzal, amit éppen mi nevezünk szeretetnek, mert tudatosan kell védekeznünk a kísértés ellen, ami a világ megvetésében tetszeleg, ahelyett, hogy kereszténységünk közkinccsé válna.

Világunkban nem hihetünk vallási „sikerekben”. Az újjászületés örömét éljük, az önmagát kiszolgáltató Krisztus isteni ölelésében.

Aki így él ma, az már nem a győzelmekben hisz, hanem az irgalomban.

Az elmerülés az emberek között nem megfoszt, hanem megajándékoz a másik ember élményével, a keresztény különösből emberi általános lesz. Aki ilyen feltételek között több jót tesz, az a jobb. Aki áldozatosabb, annak nagyobb szeretete van. Aki élesebben lát, irgalmasabb.

Ha jól figyelünk a világban, mindig arra a következtetésre jutunk, hogy Krisztus szegénységéhez képest fölöslegünk van, gazdagságunk terhe nyomaszt, a jóban pedig szegények vagyunk.

Látnunk kell, hogy az igazi erőnk a szeretet folytonos kísérleteiben van.

A világ megszólít bennünket, s felelnünk kell neki. Nem idejét múlt kedveskedő zsargonban, hanem a titkot titoknak nevezve, különbségeinket vagy különbözőségeinket nem elmosva elvtelen bólogatással, hanem világosan tudtára adva értékelésünket, és megértetve a világgal, hogy az egyetemesség őszinte vágyunk. Nem legyinthetünk a világ etikus törekvéseire azért, mert látjuk ellentmondásait. A világ igazi baja nem ez, hanem a cinizmusa, amely mindig alacsony tapasztalatokkal akarja leplezni, hogy nem lát semmit a jövőből, mert csak a mának él.

Olykor lehangoló híreket hallunk arról, hogy az Egyházban megrekedt az újraeszmélés folyamata. Végül is, mi indult meg az Egyházban? Maga az Evangélium, amiért Krisztus a felelős, noha ráncbízta.

Látjuk-e világosan Krisztus szándékát? Hisszük-e, hogy tudatos és mély, napról-napra átélt hitünkre a világnak szüksége van?! S ami mindennél fontosabb, szeretünk-e, tudunk-e úgy szeretni, hogy azt nem vonja kétségbe sem a kételkedés, sem a kétségbeesés, sem a felebarát, mert ez a szeretet izzik, átsüt az életünkön.

Az újraeszmélés nem magatartáscsere, hanem elkülöníti a lényegét a lényegtelentől, az igazat a szerkesztettől, a nyíltat az álcázottól, a rangot a szolgálattól, a Krisztusban „elveszített életet” a markunkba szorított, magunknak „megtartott élettől”.

Ma, a világban gyakorlati elvallástalanodásról beszélnek, de az is igaz, hogy a legvonzóbb a világosan szeretetindítékú tett és élet. A társadalom ezt az erőt nem nélkülözheti, noha elég sokszor találkozunk betegesen individuális, tompa szellemű s közösségellenes erővel.

Jézus Krisztus örök időkre jelölte ki a szeretetben való szabadság útját. A teljes ember teljes szabadsága ez. Magát a létet korlátozó erők elnyomása alól szabadít fel. Ettől kezdve minden pillanat átemelheti a lelket önmagán, s egyenesen Istenbe emelheti, ahová törekszik a világegyetemmel együtt. Milyen emberi szervezethez nélkülözheti az ilyen embert? Lehet-e másokra építeni a közösséget, mint azokra, akik önmagukon túl összegeződnek, a legmélyebb emberi érdekből, a közösségteremtés vágyától vezéreltetve?

A világban már közöttünk van egy őszinte egység vágya. Kérdés, a tudósoknak, vagy a szenteknek lesz-e igazuk? A tudósoknak, hogy az ember csak a katasztrófa szélén döbben rá törékenységére, de ott rádöbben? A szenteknek, hogy Isten kijátszhatatlan?

2022 Húsvétján, jöjjön el a szentek igazsága, s a kereszténység különösnek tartott ajándéka legyen az emberiség általános igazsága.

P. Kozma Imre OH.

P. Kozma Imre OH
A Betegápoló Irgalmasrend
Magyarországi vezetője